

skellige andre Anstalter og Institutter burde sættes op under Hensyn til det nuværende Prisniveau, maa jeg fuldstændig give Ministeren Ret i denne Anskuelse; det er ogsaa min Mening, at det bør ske. Ligeledes kan jeg ganske tiltræde, at Ministeren mener, at vi nu endelig burde søge at faa Statsvirksomhederne til at bære sig. Det er en Anskuelse, der i de forløbne Aar har været hævdet atter og atter fra mit Partis Side, og det glæder mig i høj Grad, at det synes at have fundet Ørenlyd hos den højtærede Finansminister og hans Kolleger. (Afbrydelse af *Finansministeren*). . . . Ja, de har i Teorien givet Tilslutning tidligere, men vi har jo alligevel ikke faaet Dækning endnu, og i indeværende Finansaar har Finansministeren i Folketinget udtalt, at han ventede, at Statsvirksomhederne vilde give et Underskud paa 35 Mill. Kr., uden at der har været Tale om nogen som helst Forrentning af Anlægskapitalen. Dette er jo ganske urimeligt, synes jeg, at drive disse Virksomheder med et saadant Resultat, og det er den Opfattelse, som jeg for mit Vedkommende tidligere har hævdet, og som andre Talere fra Venstre atter og atter har hævdet. De i Forgaars forelagte Forslag om Forhøjelse af Jernbane- og Posttaksterne vil forhaabentlig kunne bringe Balance paa disse Budgetter, og kan de ikke det, maa vi jo skride til en yderligere Forhøjelse. Deri er den højtærede Finansminister sikkert ganske enig, han nikker, og det glæder mig.

Den højtærede Finansminister gaar nu ud fra, at vort Budget herefter vil blive paa ca. 450 Mill. Kr. aarlig, og dette høje Tal synes ikke at skræmme Ministeren, han synes at imødesee et saadant Tal med Sindsro. Ja, Udgifterne vil det sikkert ikke falde os vanskeligt at holde paa denne Højde, men jeg tror ikke, at det vil blive let under normale Forhold at faa Indtægterne op til dette Beløb. Den højtærede Minister trøstede sig i saa Henseende med, at der for Formue- og Indkomstskattens Vedkommende var en Reserve her i Landet, og at der kunde ventes store Indtægter, det udtalte Ministeren udtrykkelig, fra den Side. Ja, jeg har nok lagt Mærke til, at der er en Folketingsmand af den højtærede Ministers Parti, som har den samme Anskuelse, saa vidt jeg har forstaaet. Men jeg frygter for, at de Herrer i den Henseende vil lide en stor Skuffelse. Jeg tror, det er ret begrænset, hvad en skrappere Ligning af Formue- og Indkomstskatten kan ventes

at give Staten i Henseende til forhøjede Indtægter, og det saa meget mere, som jeg ikke kan tro andet, end at Indtægterne her i Landet i det hele er ret stærkt for nedadgaaende. I indeværende Aar har det ikke mærkedes paa Skatterne, men det er jo ogsaa Indtægterne for 1918, der har været svaret Skat af i Aar. For Aaret 1919 har Indtægterne vel ogsaa været ret høje, i hvert Fald for Skibsfartens og forskellige andre Bedrífers Vedkommende, men jeg kan ikke tro andet, end at Indtægterne herefter vil gaa ned, de har sikkert kulmineret omtrent for alle Erhverv i vort Land. Jeg synes ogsaa, der kan være Grund til at frygte for Nedgang i de indirekte Afgifter. Vi maa saa desuden tage i Betragtning, at vor Statsgæld er kommet tæt op imod en Milliard Kroner. Det er et meget stort Beløb for et Land af Danmarks Størrelse og for et Land som Danmark, der har saa faa naturlige Rigdomme. Vi har jo næsten kun vor Jord at dyrke, og de Produkter, vi avler derpaa, synes man i den store Verden ikke at have Raad til at købe, i hvert Fald vil man ikke give de Priser for dem, som er nødvendige, for at der kan drives et nogenlunde rentabelt Jordbrug med de Udgifter, som nu hviler paa Dyrkingen af Jorden. Og naar vi desuden tager Hensyn til, at vi nu staar overfor den glædelige Begivenhed, at vi faar det danske Sønderjylland tilbage, hvilket vil foranledige meget store Udgifter, hvad den højtærede Finansminister ogsaa gjorde opmærksom paa i Folketinget, saa skønner jeg ikke rettere, end at der er Grund til at frygte for, at vor økonomiske Fremtid ikke vil blive særlig lys; jeg synes tværtimod, den tegner sig ret mørkt.

Da jeg nu kom til at nævne den nære Udsigt til, at vi faar det danske Sønderjylland tilbage, skal jeg i den Forbindelse udtale min Tilslutning til en Udtalelse, som den højtærede Finansminister ogsaa fremsatte i Folketinget forleden, nemlig denne, at vi ikke burde være smaalige i Overgangstiden med Hensyn til straks at faa samtlige vore Skatter indført i deres fulde Strenghed i Sønderjylland. Den Udtalelse billiger jeg ganske. Men som jeg ser paa Situationen, kan jeg ikke undlade at udtale det Haab, at man ellers fra alle Sider i Ministeriet og i Rigsdagen vil tage mest muligt Hensyn til Finansministerens gentagne Opfordring til at udvise den største Sparsommelighed, og navnlig til at være meget varsom med at lade Staten overtage nye kostbare Opgaver, nye Millionudgifter;